

סטיבן (ג'ון סאבאג') ומייקל (דהינרו) בשבי הווייטקונג הציידיים הפכו ניצודים

ביגלל הסרט

הזה נטשו

הרוסים את

פסטיבל ברלין

וגררו אחריהם

שזרה של

תגובות נזעמות

רוברט דהינרו כמייקל המנהיג

כריסטופר זודקן כנוק יפה הנפש

ג'ון סאבאג' כסטיבן התמים

עינויים בוויאט

נאם

בתכם החריפה גובעת מן העובדה שסין פלשה בינתיים לווייטנאם?

עובדה אחת לא הצליחו הרוסים לטשטש — הסרט המתאר זועותיה של מילחמת וייטנאם מועמד ל-9 פרסי אוסקר אחרי ש-גרף כבר כמה פרסים אחרים, ביניהם הפרס החשוב של מבקרי ניויורק כסרט הטוב ביותר לשנת 1978. מבקרי הקולנוע המפר-נקים ביותר בעולם יצאו מכליהם למר-אהו. בכורתו הרישמית נערכה בארצות-הברית רק בפברואר, ימים ספורים לפני שיצא לברלין. רבים החמיאו לבמאי, צ'י-מינו, בכך שמאו הסנדק (א' ריב') של פרנסיס פורד קופולה, לא קם אפוס פופר לארי רבי-עוצמה ועתיר-רגש כצייד הצבאים. קופולה, הבמאי הוותיק עלה לחדרו של צ'ימינו בבית-המלון בניו-יורק, שבו התאכסן, מיד אחרי הצגת הבכורה, פתח את הדלת ואמר לו: „אחת-אפס לטובתך, נערי“.

צייד הצבאים מביא הלם מלחמה דרך סיפור אישי של שלושה חברים, פועלי-פלדה ממוצא רוסי, הקשורים ביניהם ברעות אמיצה בשל המסורת המשותפת. הווי החיים, המוג הרומנטי והחלומות לעתיד. השלושה, מייקל (רוברט דהינרו), ניק (כריסטופר זודקן) וסטיבן (ג'ון סאבאג') מתנדבים לשרת יחד בווייטנאם. הסרט מתחיל בחתונתו הציורית של סטיבן, ילד-השעשועים החמוד והתמים, הנערכת בכנסייה פרובוסלבית בעיירה תעשייתית קטנה ואפופת עשן ומסתתרת בטכס קבורה באותה העיירה. מי שהיה השושבין יפהר התואר, ניק, ניטמן באדמה. מי שהיה הי-חתן מלווה אותו בדרכו האחרונה כשהוא עצמו קטוע בכסא-גלגלים, ואילו הצלע השלישית, מייקל, מי שהיה המנהיג ש-שבחורה מלווה את הארון בסדים עטורי

ההתחלה: טכס החתונה של סטיבן החלומות לעתיד

הרוסים לקחת איתם הביתה גם את אר-צות העולם השלישי נכשל מסיבה פשו-טה — פסטיבל ברלין ידוע כמהווה במה חשובה להצגת סרטיהם של האפריקאים, שאם לא שם, מי יודע היכן יוצגו. על כן הסתפקו ב„מחאה חריפה“ בהנהגת אל-גיירה ו — נשאר.

ומה הרתיח את הרוסים? סרט בשם צייד הצבאים של במאי ושמו מייקל צ'י-מינו, לפי תסריט של דריק ושבברן. „האמר-ריקאים הציגו את מילחמת וייטנאם באור מסולף“, כעסו הרוסים, והוסיפו: „הסרט משמיץ את העם הווייטנאמי הגיבור“.

לאור טיעונים אלה אין מקום לחשוד שהרוסים שקלו ולו אף לרגע את ערכו המיקצועי הקולנועי או האמנותי של הר-סרט. כמה עיתונאים ניסו לחמם את הר-סים עוד יותר בשאלות נוסח: „ואולי תגר-

אם נותרו בעולם בעלי אשליות שהא-מינו כי פסטיבל סרטים הוא אירוע קולנועי טהור, הרי בא פסטיבל ברלין ובתוך יומו השלישי הוכיח כי כמוהו ככל זירה פוליטית אחרת. לרוסים יש כבר ותק בתכונות פוליטיות מאחרי הקלעים של הפסטיבלים למיניהם, אך הפעם יצאו „מכליהם. במסיבת-עיתונאים סוערת הודיעו בתחושת עלבון עמוקה „אנחנו מיסתלקים מאן“. יחד איתם גררו את צ'כוסלובקיה, הונגריה, מיזרח-גרמניה וקובה, שלכולן יחד 24 סרטים שהיו אמורים להיות מר-צגים במיסגרות השונות של הפסטיבל. מי שלא פרשו היו היוגוסלבים והרומנים, שלא התביישו לומר לחבריהם העיתונאים ש„אין זה כלל מעניינם מה עושים הרוסים“, ואי-לו אלבניה הודרוה להגיב ושלחה תורג-למשתתפי הפסטיבל. ש„סירטה אכן יוצג כפי שתואם עם ההנהלה“.